

manın ardından kale kumandanı ile birlikte 128 Portekiz askerini esir alıp kaleyi fethetti. Arkasından Hürmüz üzerine yürüdü. Yirmi sekiz gemiden oluşan donanma ve 850 askerle Portekizliler'in elindeki Hürmüz'ü muhasara etti. Adanın hemen hemen tamamı ele geçirildiyse de kale kumandanı D. Alvaro de Noronha direnişini sürdürdü ve iç kale alınamadı. Çarpışmanın uzun sürmesi Osmanlı kuvvetlerinin mâneviyatını sarsmıştı. Pîrî Reis kuşatma devam ederken üstün bir Portekiz donanmasının baskınına uğramaktan endişe ediyordu (a.g.e., XXXIV/134 [1970], s. 243-244). Böyle bir ihtimal karşısında muhasarayı kaldırarak Basra'ya doğru hareket etti. Ancak bunun kendisine verilen altın ve mücevher karşılığında olduğu haberi Basra'da yayıldı (Celâlîzâde, vr. 482^{a-b}). Kubâd Paşa da durumu İstanbul'a bildirdi. Buna karşılık çok geçmeden bir Portekiz donanmasının Hürmüz önlerine geldiği haberi bu ithamların yersiz olduğunu gösterir.

Basra körfezinin Portekiz donanması tarafından kapatılma tehlikesi karşısında asıl donanmasını Basra'da bırakarak üç kadirga ile Süveyş'e hareket eden Pîrî Reis, gemilerden birinin yolda karaya oturup parçalanması yüzünden sadece iki kadirgayla Süveyş'e ulaştı ve oradan karayoluyla Kahire'ye gitti. Ancak Mısır Beylerbeyi Semiz Ali Paşa tarafından iyi karşılanmadı ve ordusunu savaş meydanında bırakıp kaçan bir kumandan gibi algılandı. Basra Beylerbeyi Kubâd Paşa'nın yaydığı, Hürmüz'deki müslümanların mallarını mülklerini yağma ettirdiği ve rüşvet karşılığında kuşatmayı kaldırdığı yolundaki haberler de Mısır'a ulaşmıştı. Bu sırada Kanûnî Sultan Süleyman Halep'te bulunuyordu. Bu ithamlar yüzünden muhtemelen Dîvân-ı Mısır'da öldürüldü (960 sonu / 1553 sonları). Bütün malları ve eşyası Mısır'daki idareciler tarafından müsadere edilerek İstanbul'a gönderildi. Pîrî Reis'in eşyası İstanbul'a götürülürken koruma görevinde bulunduğu için Mısır sancak beylerinden İbrâhim Bey 6 Cemâziyelevvel 961'de (9 Nisan 1554) 30.000 akçe terakkî aldı (BA, KK, nr. 211, s. 35). Bir süre sonra Kubâd Paşa'nın da Basra beylerbeyliğinden uzaklaştırıldığı 15 Rebîülevvel 961'de (18 Şubat 1554) mâzul olarak İstanbul'da bulunmasından anlaşılmaktadır (BA, KK, nr. 1766, s. 43).

Pîrî Reis asıl, çizdiği iki dünya haritası ve Akdeniz portolanı olan *Kitâb-ı Bahriyye* adlı eseriyle büyük ün kazanmıştır. Gelibolu'da çizdiği 919 (1513) tarihli dünya haritası parçası İspanya, Portekiz ve Batı

Afrika kıyıları ile Amerika kıtasının doğu kıyılarını göstermektedir. Günümüzde mevcut en eski dünya haritası olmasından önemini tartışılmaz olan haritanın kaynakları Doğu ve Batı dünyasından kendisine ulaşan eski haritalarla Kristof Kolumb'un haritasıdır. Pîrî Reis *Kitâb-ı Bahriyye*'de, Hint ve Çin denizlerinin yeni yapılan haritaları hakkında ilk bilgileri kendisinin elde etmiş olduğunu ve Yavuz Sultan Selim'e bu haritaları takdim ettiğini bildirir. Haritada o zamana kadar yapılan yeni keşiflerin dikkatle takip edildiğini gösteren ipuçları vardır. Pîrî Reis, Portekizliler ve İspanyollar'ın Hint ve Atlas Okyanusu seferlerini dikkatle izlemiş olmalıdır. Nitekim 935'te (1528-29) çizdiği ikinci dünya haritası Atlas Okyanusu'nun kuzeyini, Kuzey ve Orta Amerika kıyılarını göstermektedir. Ege ve Akdeniz kıyılarının atlası niteliğindeki *Kitâb-ı Bahriyye* ilki 927'de (1521) mensur olarak, ikincisi gözden geçirilmiş ve temize çekilmiş, kısmen manzum şekilde 932'de (1526) Kanûnî Sultan Süleyman'a takdim edilmiştir. Birinci telif *Kitâb-ı Bahriyye* nüshalarında en fazla 134 olan harita sayısı ikinci telifte 223'e ulaşmaktadır. Az sayıda kaynak dışında esas itibarıyla Pîrî Reis'in kendi gözlemlerine dayanan *Kitâb-ı Bahriyye* denizcilerin elinden düşürmediği bir rehber kitap olmuştur. Yabancı dillerde tam ve kısmî tercümeleleri bulunmaktadır (bk. KİTÂB-ı BAHİRİYYE).

BİBLİYOGRAFYA :

Pîrî Reis, *Kitâb-ı Bahriyye*, Ankara 1935, s. 311, 518, 578, 596, 636, 849-855; Matrakçı Nasuh, *Süleymannâme*, Arkeoloji Ktp., nr. 379, vr. 88^b; Celâlîzâde, *Tabakâtü'l-memâlik*, vr. 482^{a-b}; Kâtib Çelebi, *Tuhfetü'l-kibâr fi esfâri'l-bihâr* (nşr. Orhan Şaik Gökyay), İstanbul 1973, s. 89; S. Soucek, *Piri Reis and Turkish Mapmaking after Columbus: The Khalili Portolan Atlas*, London 1996; a.mlf., "Pîrî Re'îs", *EP* (İng.), VIII, 308-309; *Uluslararası Pîrî Reis Sempozyumu Tebliğler Kitabı: 27-29 Eylül 2004*, İstanbul, ts.; Cengiz Orhonlu, "Hint Kaptanlığı ve Pîrî Reis", *TTK Belleten*, XXXIV/134 (1970), s. 235-254; Fuad Ezgü, "Pîrî Reis", *İA*, IX, 561-565; İdris Bostan, "Kemal Reis", *DİA*, XXV, 226-227.

İDRIS BOSTAN

PİRİNÇ HANI

Bursa'da
XVI. yüzyılın başında
inşa edilen han.

Önceleri Hân-ı Cedîd-i Hâkânî, Kârban-saray, Hân-ı Cedîd-i Âmire gibi isimlerle anılan Pirinç Hanı, Koza Hanı'ndan sonra Sultan II. Bayezid tarafından İstanbul'daki camisine vakıf olarak Bursa'da yaptırı-

lan ikinci handır. Bu sebeple Koza Hanı'na Hân-ı Cedîd-i Evvel, Pirinç Hanı'na Hân-ı Cedîd-i Sâni adı da verilmiştir. XVII. yüzyıl başlarından itibaren Pirinç Hanı adıyla anılan yapı Cumhuriyet caddesi üzerinde bulunmaktadır. İnşası hakkında *Bursa Kadî Sicilleri*'nden bilgi edinilen hanın eskiden kapısında üzeri sıvanmış bir kitâbenin bulunduğu ileri sürülmüşse de yapılan son büyük onarımda kitâbe yerinin boş olduğu anlaşılmıştır. II. Bayezid hanın inşaat masrafları için 10.000 akçe göndermiştir. Arşiv belgelerine göre yapının mimarı Yâkub Şah b. Sultan Şah, yardımcısı Ali b. Abdullah olup 913 Muharreminde (Mayıs 1507) inşaatla başlanmıştır. 914 Rebîülevvelinde (Temmuz 1508) tamamlanan yapıda hizmeti geçen ulûfeciler cemaatinden Zaîm İbrâhim'e 1000 akçe atıyye verilmiş ve Bursa benek kumaşından yapılan bir hil'at giydirilmiştir. Hanın su yolunu döşeyip Pınarbaşı menbaından suyunu getiren Kasım su yolu meremmetçiliğine, Üstat Hayreddin ise dâimî han meremmetçiliğine tayin edilmiştir.

Pirinç Hanı yontma moloz taş ve üç sıra tuğla ile örülmüş duvar örgüsüne sahiptir. Taçkapağı kesme taş ve üç sıra tuğla, kemerler, kubbeler ve tonozlar yine tuğla, avlu kemerleri ve ayakları kesme taş-tandır. Dış pencere kemerleri bazan tuğla, bazan taş-tuğla karışıktır. 70 × 75 m. ebadında iki katlı hanın alt katında otuz odası vardır. Odalar, 1,35 × 1,35 m. ebadında kesme taş ayaklarla taşınan sivri kemerli ve çapraz tonozlu revakların arkalarında yer alır. Kapıları hanın içine açılan otuz dört adet odadan biri önündeki revak kemeriyet birlikte tuvalet haline getirilmiştir. Cümle kapısının kuzeyindeki dört adet odanın arkalarında depoları da bulunduğu cepheden dışarı taşkınlık yapmakta, bunlara han içine bağlantıları bulunmayan, cümle kapısının kuzeyinde bir ve güneyinde üç adet 3,70 m. derinliğindeki dükkânlar da eklenirse oda sayısı otuz sekiz olmaktadır. Bu odalar binanın doğu, kuzey ve güney cephelerini dolanmaktadır; batı cephesinin boydan boya beşik tonozla geçilmiş olması burasının ahır kısmı olduğunu göstermektedir. Üst katta 1,35 × 1,35 m. ebadında kesme taş ayaklarla taşınan sivri kemerli ve kubbeli revakların arkalarında hepsi ocaklı kırk sekiz adet oda vardır. Kapının sağ ve solundaki iki odanın cepheden taşan uzantıları alt kattaki depoların üstünü örtmekte ve hanın taçkapisına anıtsal bir görüntü vermektedir. Alt kattaki odaların dış cepheleri mazgallıdır; bu odalarda pencereler han içine, üst

Pirinç Hanı'nın avlusundan bir görünüşü

1088 (1677) tarihli bir belgeden odaların tuğla döşemelerinin, pencerelerin ahşap kısımlarının, ocakların, hatılların, üzerine döşenen kurşunların, ahırın kemer ayaklarının ve merdivenlerinin, taçkapının çatısının tamir edildiği, bu esaslı tamire toplam 113.350 akçe harcandığı anlaşılmaktadır. XVII. yüzyılda âdet olduğu üzere bu hanın da kurşunlarının satılarak üzerinin kiremitle kaplandığını bazı müellifler belirtirlerse de bununla ilgili bir belgeye henüz rastlanmamıştır.

31 Ocak 1855 tarihinde Bursa'yı yerle bir eden büyük depremde birçok bina ile birlikte Pirinç Hanı da zarar görmüş, batı ve kuzey revakları ve dükkânları tamamen yıkılmıştır. Bir asırdan fazla bu haliyle kullanılmakta iken 1980'li yıllarda başlayan büyük onarım yaklaşık yirmi yıl sürmüş, bu esnada üst kat tuvaletleri kaldırılmış, batı cephesine yeni bir kapı açılmıştır. Sicillerde bahsedilen mescid ile şadırvan ise yapılmamıştır. Günümüzde üst kat dükkânları tamamen boş olup alt kat dükkânları kahvehâne olarak işletilmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

Bursa Kadı Sicilleri, A-20, s. 61; A-23, s. 101; A-25, s. 6; A-27, s. 359; A-33, s. 179; A-34, s. 65, 67; B-49, s. 97; B-90, s. 76; B-116, s. 19; B-140, s. 91; C-3, s. 8; Evliya Çelebi, *Seyahatnâme*, II, 11, 19; Kâmil Kepeci, *Bursa Hanları*, Bursa 1935, s. 10-12; Kâzım Baykal, *Bursa ve Anıtları*, Bursa 1950, s. 93; A. Gabriel, *Une capitale turque Brousse-Bursa*, Paris 1958, I, 188-191; Yüksel, *Osmanlı Mi'mârîsi V*, s. 78-82; Devrim Eke, *Bursa Depremi*, *Bursa Yöresi'nin Depremselliği ve Deprem Tarihi* (ed. Nurcan Abacı), Bursa 2001, s. 81-88; Raif Kaplanoğlu, "Geçmişten Günümüze Bursa Hanları", *Tarihi Bursa Hanları ve Kapalıçarşı* (haz. Ramis Dara), Bursa 2003, s. 31; Banu Demirağ, "Pirinç Han'ın Yeniden Doğuşu: Geri Gelen Güzellik", a.e., s. 58-61; Can Binan, "Pirinç Hanı ve Koruma Sorunları", a.e., s. 120-126; Mefail Hızlı, "Bursa Mahkeme Sicilleri Rehberi", *Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, XII/1, Bursa 2003, s. 367-426.

DOĞAN YAĞAŞ

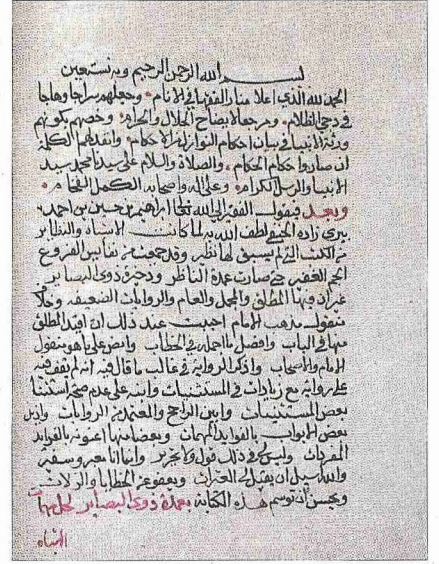
PİRİZÂDE İBRÂHİM

(İbrahim)

Burhânüddin İbrâhîm b. Hüseyin b. Ahmed (ö. 1099/1688)

Hanefî fakihî ve Mekke müftüsü.

Hâşiyetü'l-Eşbâh'in başında verilen bilgilere göre yaklaşık 1022'de (1613) ailesinin ziyaret için bulunduğu Medine'de doğdu. Dedesinin büyük dedesi Pîrî'ye nisbet-

Pîrîzâde İbrâhîm'in *el-Eşbâh* üzerine yazdığı hâşiyenin ilk sayfası (İstanbul Müftülüğü Ktp., nr. 189)

kat odalarında ise dışarıya açılmaktadır. Dikdörtgen planlı odaların üzeri tonozla, köşelerdeki dört adet kare planlı oda aynalı tonozla örtülüdür. Cumhuriyet caddesi açılırken hanın kuzeydoğu köşesi kesilmiş ve burada bulunan altlı üstlü üçerden toplam altı oda yıkıldığından sadece han içine bakan kapıları kalmıştır. 1642 tarihli belgede han içinde olduğu belirtilen mescid ve altındaki dört dükkân günümüzde mevcut değildir. Avlu ortasındaki onaltıgen şadırvanın izleri ise bugün hâlâ belli olmaktadır. Binanın doğu cephesinde sivri kemerli büyük bir eyvan şeklindeki taçkapı günümüzde sadedir. Kemer köşe dolgularında tuğladan yapılmış geometrik motif kalıntılarında kapının bir zamanlar gayet ihtişamlı olduğu anlaşılır. 2,96 m. genişliğindeki kemersiz kapı aralığında 2,20 x 1,50 m. ölçüsünde iki girinti bugün dükkân olarak kullanılmaktadır. Eldeki belgelerden Avrupalı, Venedikli ve Rus tüccarların hanın hemen alt kısmındaki Şehreküstü mahallesinde oturdukları ve burada kürk ticareti yaptıkları anlaşılmaktadır. 1970'li yılların sonlarına kadar handa deri işleri yapan atölyelerin, ayakkabı imalât-hanelerinin, ipek bükücülerinin ve ipek boyacılarının bulunduğu bilinmektedir. Hanın mülkiyeti Millî Emlak, Celal Bayar Vakfı ve özel şahıslara geçmiştir.

925'te (1519) taçkapı önünde bulunan iki sıra halindeki Saraçlar Çarşısı yanmış ve hanın emini tarafından tamir ettirilerek yeniden kiraya verilmiştir ki bu dükkânların birkaç tanesi halen ayakta. 1033 (1624) ve 1037 (1627-28) yıllarında su tesisatı ile avlunun ortasındaki fevkanî mescid toplam 26.433 akçeye tamir edilmiştir. 1040'ta (1630-31) fevkanî ve tahtanî helâlar gi-derleri bozulduğundan 18.085 akçe harcanarak onarılmıştır. 17 Receb 1082 (19 Kasım 1671) tarihli belgede hana gelen su yolunun, su maksemının ve terazisinin, içeri-deki ve dışarıdaki şadırvanların tamir edildiği ve 11.265 akçe sarfedildiği yazılıdır.

le Pîrîzâde (İbn Bîrî) lakabıyla tanınmıştır. İlimle şöhret bulan Mekke'nin sayılı ailerinden birine mensuptur. Mekke'de yetişti. Amcası Muhammed b. Ahmed el-Bîrî, Şeyhülislâm Abdurrahman b. İsâ el-Mürşidî, Ebû Bekir Kusayr el-Mağribî'den ders aldı; Ali b. Ebû Bekir el-Cemmâl'den Arapça, İbn Allân'dan hadis okudu. Birçok âlimden icâzet aldı. Hocalarından biri de Şehâbeddin el-Hafâcî'dir. Aralarında Hasan b. Ali el-Uceymî, Tâceddin b. Ahmed ed-Dehân ve Süleyman Hînû gibi âlimlerin bulunduğu çok sayıda talebe yetiştirdi. Kendi döneminde fıkhîta otorite kabul edilen Pîrîzâde İbrâhîm uzun yıllar Mekke müftülüğü yaptı. 1083'te (1672) Mekke emîri olan Şerîf Berekât b. Muhammed zamanında azledildi. Tek oğlunun vefatı üzerine insanlarla ilgisini keserek ilim ve telifle meşgul oldu. 16 Şevval 1099'da (14 Ağustos 1688) vefat etti ve Muallâ Kabristanı'na defnedildi. Bazı kaynaklarda ölüm yılı olarak verilen 1096 (1685) tarihi eserlerinden birinin telif yılı olmalıdır. Medine'de vefat ettiği yolundaki bilgi ise doğru değildir.

Eserleri. Bursalı Mehmed Tâhir, büyük bir cilt halindeki bir mecmua içinde bizzat gördüğünü kaydettiği, sonuncusu 1096 (1685) tarihli on dokuz eserinin adını zikreder. Muhibbî ile diğer bazı kaynaklar yetmiş küsur, bazıları ise 100'den fazla risâlesi olduğunu belirtir. Bu eserlerden ancak